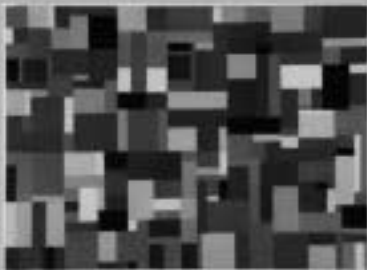

**Ve Smečkách 24,
110 00 Praha 1**
(vedle Činoherního klubu)

e-mail: galeria.umecky@ppau.cz

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

Navštivte výstavu

„odsud někam, odněkud sem“

*Staša Fleischmannová, Jaromír E. Brabenec,
Jiří Ladocha, Karel Trinkewitz*

Výstava bude otevřena do 10. ledna 2007, úterý - sobota, 11.00 - 18.30 hodin.

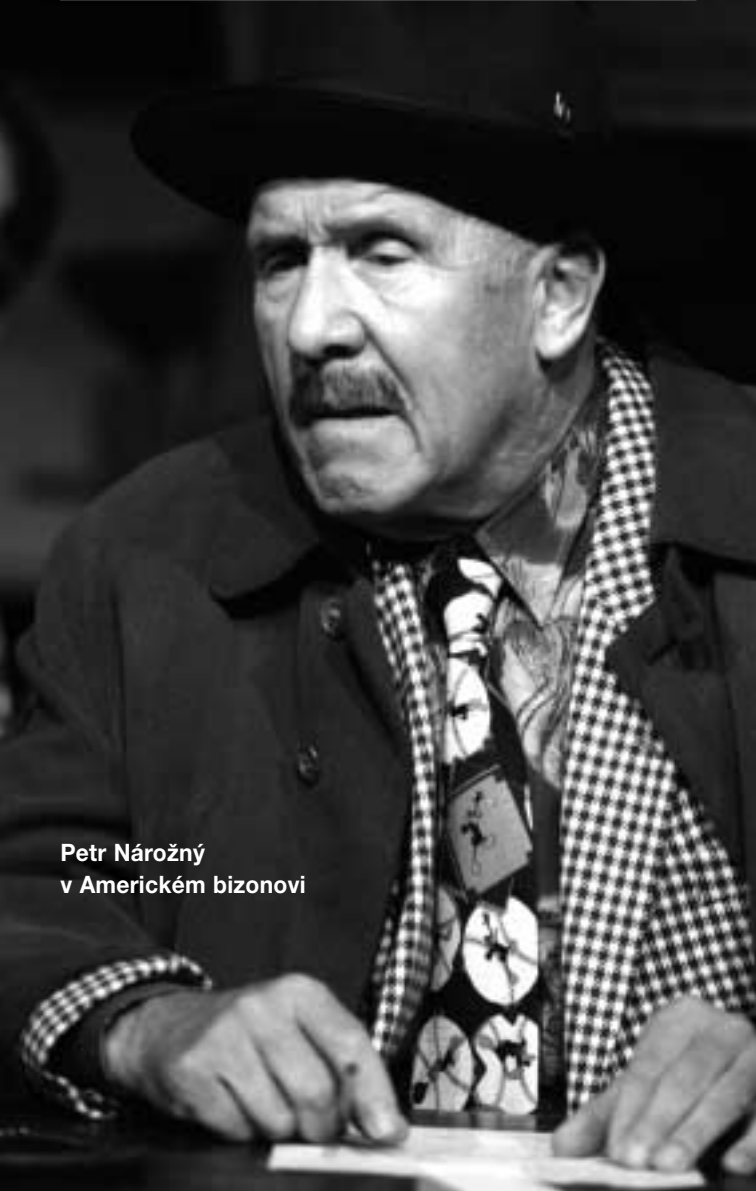
Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ | VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

LISTOPAD 2006

Petr Nárožný
v Americkém bizonovi

Premiéry

David Mamet

AMERICKÝ BIZON

American Buffalo

Odborníci. Profesionálové. Tři muži na svém místě.

Překlad a režie: **Ondřej Sokol**

Dramaturgie: **Roman Císař**

Scéna: **Adam Pitra** / Kostýmy: **Katarína Hollá**

Hudba: **Jan P. Muchow**

Hrají: **Petr Nárožný, Michal Pavlata, Marek Taclík.**

Premiéra 26. října 2006

O *Americkém bizonovi* vím už od inscenace *Osiřelého západu*. Objevil mi ho Martin McDonagh, když psal o tom, že Mametův *Americký bizon* je nejlepší hra, kterou zná.

Ta hra je čímsi „*Osiřeláku*“ vzdáleně podobná – atmosférou, možná tím, že se odehrává v jednom uzavřeném prostoru s třema chlapama.

David Mamet má všechno, co hledám u autora, kterého chci v Činoherním klubu inscenovat. Píše současné hry, které v Čechách ještě nejsou známé, mají moderní, mnohdy drsný, jazyk, ale především jejich příběhy jsou nezvykle silné a nadčasové.

Americký bizon je velmi náročný na souhru. Mám pocit, že pro něj teď nadešel čas a že jsme našli obsazení, které se k té hře hodí.

Ondřej Sokol

**Tříkrát
David Mamet**

Americký mýtus je představa, že získáme něco za nic. A to samozřejmě ovlivňuje i ducha jednotlivého člověka. Je to destruktivní představa. Člověk má pocit, že může uspět jen na úkor druhého. Ekonomický život v Americe je loterie. Každý má stejnou šanci, ale jenom jeden se dostane nahoru. Čím víc mám já, tím méně máš ty.

Glengarry Glen Ross se od Amerického bizona velice liší svou stavbou. Bizon má tradiční dramatickou stavbu založenou na struktuře tragédie, zatímco Glengarry, přestože i zde jsou tragické prvky, je v podstatě melodrama nebo drama. Tragédie končí smířením. Protagonista prodělá zvrát situace, pozná, na čem je, a to je určitý druh očištění. Přesně to prožívá Don v Americkém bizonovi. V Glengarry Glen Ross se nic takového nestane. Je to jiná struktura, ne tak klasická, možná, že to ani není dobrá hra.

Když ještě neexistovala televize, krátila si naše rodina večery tím, že jsme se navzájem ničili uštěpačnými poznámkami. Tehdy jsem si zřejmě svůj jazyk vybrousil.

ROMAN ČÍSAŘ, dramaturg Činoherního klubu

V současné době v Činoherním klubu zkoušejí režiséři Ondřej Sokol a Martin Čičvák. V obou případech si vybrali dramatiky, s kterými se již v Činoherním klubu setkali. Ondřej Sokol se vrací k Davidovi Mametovi a Martin Čičvák k Molièrovi. Jak se na tuto skutečnost díváš z pozice dramaturga ČK?

Každá z těch her, byť týchž autorů, je zcela jiná. Není to případ pouze Molièra nebo Mameta, ale také McDonagha, mezi jehož *Osiřelým západem* a *Panem Polštářem* je patrný rozdíl. A také Štechovo *Třetí zvonění* a posléze *Deskový statek* jsou jiné hry, které jsme hráli z poněkud jiných důvodů.

Pokud jde o Ondřeje Sokola, zabývá se Mametem i McDonaghem delší dobu, jsou jeho chápání divadla – a myslím, že i chápání divadla v Činoherním klubu – velmi blízcí, což se potěšitelně zúročuje v inscenační praxi. Navíc témata těch her jsou závažná a živá. At se jedná o Mametovy hry ze sedmdesátých let, v Čechách opomíjené, anebo McDonaghoovy hry napsané nedávno. Kolem *Misanropa* jsme kroužili dlouho, protože aktuálnost této Molièrovy vrcholné hry je zjevná. Byl to výborný nápad, když ji režisér nenásilně situoval na střechy současné Paříže. Naproti tomu zdánlivě okrajový a odpočinkový *Amfitryon* je se všemi autorskými nedůslednostmi hrou, která nabízí přinejmenším dvě ryze současná témata: 1) čím více moci máš, k tím většímu množství slastí se dostaneš; 2) v tomto světě, kde se člověk zbavuje identity, stačí k uspokojení potřeb jakákoli cizí tvář. Myslím, že právě proto Martina i ostatní ta hra zaujala.

Jak se projevuje opakovaný zájem o tytéž autory v herecké práci souboru?

Každý režisér má přirozeně svůj okruh herců, ať v souboru, tak mimo něj. Nikdy nemohou být stejně vytíženi všichni herci a pak také, kdokoli nemůže hrát cokoli. V ČK nikdy neexistovalo striktní dělení na herce domácí a hosty. Navíc toto rozvolňování, kdy jednoho herce můžeme vidět účinkovat v několika divadlech, je v českém divadelnictví po roce 1989 stále běžnějším rysem. Lapidárně řečeno, potřebou herce je hrát divadlo. Jiná věc je, je-li ta potřeba ukojena, je-li správně obsazen ve správné hře

a důvěřuje-li režisérovi. A co je důležité, děje-li se tak opakovaně a předem domluveně. Pak také může herec pocítovat růst a uspokojení z herecké tvorby. Jako ideální příklad bych mohl uvést trio Jaromír Dulava, Michal Pavlata a Marek Taclík, kteří jsou nejčastěji obsazováni v dosavadních inscenacích Ondřeje Sokola. Martin Čičvák jde jinou cestou: stálci jeho dosavadních inscenací je Matěj Dadač. Martin přivádí do Činoherního klubu řadu mladých herců z mimopražských divadel a stál u zrodu spolupráce s významnými slovenskými herci.

Proč Činoherní klub nemá na repertoáru současnou českou hru?

Každý, kdo zkoušel nebo zkouší psát pro divadlo a je dostatečně sebekritický a soudný, moc dobře ví, jak těžké je napsat hru. Pokusů bude vždy habaděj, nemyslím si ovšem, že dramatik se zrodí z nějaké soutěže, anebo že ti přijde jednoho dne do divadla obálka s načasovanou dramatickou bombou. Tak to zpravidla až na výjimky není a nejzajímavější hry vznikaly a vznikají v konkrétních divadlech, pro něž jsou napsány. Nechci tvrdit, že by se nějaký dramatický text nemohl dostat do divadla jinou cestou, ale příklady z praxe svědčí diachronně vzato spíše o výše řečeném. Nemusíme chodit daleko, stačí si vzpomenout na dramatiky Činoherního klubu. Jedna z těch her se stále hraje, tudíž je současná (chceš-li: nadčasová). Takových her je ale všeobecně málo. Ledacos jsme četli, ale text, který bychom chtěli uvést, se nám bohužel dosud vyhýbá. Nemyslím si, že je to tím, že bychom neměli odvahu podstoupit riziko, s nímž je akt uvedení nové hry vždy spojen, ale spíše tím, že nechceme mít na repertoáru původní hru za každou cenu. Věřím ale, že se „své“ hry dočkáme.

Trochu odjinud. Můžeš prozradit, který film tě oslovil v poslední době?

Grbavica a *Havana Blues*. Jsou to silné, strhující a neokázalé filmy. Jistě i proto, že vyprávějí příběhy lidí z poválečné Bosny a Hercegoviny a diktátorské Kuby. Hluboce lidské, neestetické a na efekt nekalkulované filmy, v nichž propojením roviny privátní se společenskou vzniká autentický obraz lidského údělu. Filmy s obrovským emocionálním dosahem a navzdory vážným tématům čelící beznaději.

Děkujeme za rozhovor (rap/peh)

Molière

AMFITRYON

Amphitryon

Když já jsi ty, co potom mám být já?

Překlad: **Vladimír Mikeš**

Režie: **Martin Čičvák**

Dramaturgie: **Martin Kubran, Roman Císař**

Scéna: **Tom Ciller** / Kostýmy: **Nina A. Stillmark**

Hrají: **Pavel Kikinčuk, Marika Procházková, Luboš Veselý, Jitka Ježková, Petr Bláha, Eva Novotná, Matěj Dadák, Otmar Brancuzský.**

Premiéra 29. listopadu 2006

Amfitryon bývá často kvalifikován jako „galantní“ hra. Toto adjektivum bylo velmi v módě v letech 1650-1680. Je těžké tento pojem nějak všeobecně definovat, „galantní“ mohl být stejně tvrdohlavý svůdce jako kurtoazní muž rafinovaného ducha. Láska v *Amfitryonovi* není předmětem vášnivých citů, je hrou. Antoine Adam popsal galantního milence následovně: „*Musí zůstat svobodný a jasnoživý. Baví ho svádět ženu pochlebováním, ale srdce se neangažuje.*“

Luboš Veselý / Jupiter

Jitka Ježková / Alkména

Matěj Dadák / Sosie

Petr Bláha / Amfitryon

Martin Čičvák

Nina A. Stillmark

Pavel Kikinčuk / Merkur

Marika Procházková / Noc

Martin Kubran

Tom Ciller

Eva Novotná / Kleanta

Otmar Brancuzský / Argatifontidas

**Kambodžský král Narodom Sihamoni
navštívil 20. září Činoherní klub**

Dlouhá léta jsem studoval ve Vaší krásné zemi a navštěvoval jsem často Činoherní klub. Obdivoval jsem, a stále obdivuji, tuto vynikající scénu.

Jsem hluboce dojat, že se znovu vracím do Činoherního klubu.

Dnešní představení „Koža aneb Kdo je Sylvie?“ bylo strhující. Bravo paní E. Vášáryové a panu Kukurovi.

*S přátelským pozdravem,
Váš Narodom Sihamoni*

- 29. září byly předány v Dejvickém divadle **Ceny Sazky a Divadelních novin**. Mezi nominovanými byli také **Juraj Kukura** za roli otce Helgeho v inscenaci *Rodinná slavnost* a **Ondřej Sokol** za roli Vikomta de Valmont v inscenaci *Nebezpečné vztahy*.

- Festival **Divadelná Nitra** vyvrcholil vyhlášením slovenských divadelních cen DOSKY 2005/2006. Cenu za nejlepší inscenaci získal režisér **Roman Polák** – A. P. Čechov *Ivanov*, Slovenské komorné divadlo v Martine. Za nejlepší mužský herecký výkon byl oceněn **Peter Šimun** (Thomas Bernhard *Pred odchodom na odpočinok*, Divadlo Astorka Korzo '90). Objevem sezony se stala inscenace VŠMU A. P. Čechov *Ivanov* (dramaturgie **Kristína Farkašová**).

- V září hrála poprvé roli Yvonne v komedii Georgese Feydeaua *Dámský krejčí* **Jitka Ježková**.

- Od 12. října je k vidění film Davida Ondříčka GRANDHOTEL s **Markem Tačlíkem** a **Jaromírem Dulavou**.

- 12. října vychází časopis **Reflex** společně s DVD se záznamem inscenace N. V. Gogol REVIZOR (ČK 1967, režie Jan Kačer).

- Česká televize vysílá 4. listopadu záznam představení Činoherního klubu Carlo Goldoni IMPRESÁRIO ZE SMYRNY.

8. listopadu bude uveden dokument o LEOŠI SUCHAŘIPOVI.

- Vyšlo 17. číslo časopisu DISK.

- **Divadlo na voru** hraje v ČK 12. listopadu inscenaci *Nemůžeme si naříkat*.

- „**Činoherní klub uvádí:**“ připravuje na 10. prosince hostování plzeňského SPOlku Divadelních NADšenců s inscenací **Jakuba Zindulky** Igor Bauersima *Norway.today*.

- 13. listopadu v 15 hodin se při příležitosti Mezinárodního dne nevidomých koná v Činoherním klubu **tisková konference občanského sdružení Mluvicí kniha**, které vyrábí zvukové knihy pro nevidomé a v minulé sezoně zahájilo spolupráci s Činoherním klubem. Pro Knihovnu K. E. Macana připravuje záznamy divadelních představení s audiopopisem.

ČINOHERNÍ KLUB 1965-2005

(...) Mnoho zajímavých a cenných informací publikace podává i o slavné herecké generaci spojené s Činoherním klubem v jeho počátcích a do značné míry utvářející jeho poetiku i v následujících sedmdesátých a osmdesátých letech. O generaci Čepka, Hála, Hrzána, Husáka, Somra, Galatíkové, Třebické, která vytvořila mimo jiné dodnes nezapomenutelnou inscenaci Machiaveliho *Mandragory*, nebo Vladimíra Pucholta, účinkujícího v hlavní roli prvního uvedení *Smockova*

Podivného odpoledne dr. Zvonka Burkeho. Prostor je v knize také věnován neméně slavné inscenaci Landovského *Hodinového hoteliéra* v hlavní roli se stárnoucím elegantem Oldřichem Novým.

Publikace zaznamenává i působení významných dramatiků a režisérů, kteří byli především v šedesátých letech s divadlem spojováni. Vzpomínaná je tak mimo jiné autorská dvojice Skoumal-Vodňanský, dramatická Alena Vostrá, režijní práce filmových režisérů „nové vlny“ Jiřího Menzela a Evalda Schorma, ale i dodnes v Činoherním klubu aktivně tvořící osobnost Ladislava Smočka. Publikace neopomněla zaznamenat ani významnou a všestrannou úlohu, kterou v historii tohoto divadla sehrála osobnost Leoše Suchařípy. (...)

Michael Huml, *Babylon* 29. 5. 2006

Vydal Činoherní klub ve spolupráci s Nakladatelstvím Brána a Divadelním ústavem. Knihu lze zakoupit v pokladně ČK za 430 Kč.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz: **Hlavní město Praha**

Partneři Činoherního klubu

Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová a Radvan Pácl.

Foto: Pavel Kolský, Martin Sršeň, Pavel Nesvadba, Lucky Man Films.

Grafická úprava: Kateřina Skalníková a Martin Straka.